

Λόγος Πανηγυρικός επί τῆ συμπληρώσει τριακονταετίας ἀπό τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τῆς Α.Θ.Μ.

Λόγος Πανηγυρικός

ἐπί τῆ συμπληρώσει τριακονταετίας

ἀπό τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας

τῆς Α.Θ.Μακαριότητος, τοῦ Πάπα καί Πατριάρχου τῆς Μεγάλης

Πόλεως Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς

κ.κ. Θεοδώρου Β΄

ὑπό Ἀρχιμ. Νικοδήμου, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς τῶν

Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

(Ἀλεξάνδρεια, 17.VI.2020)

Μακαριώτατε Πάπα καί Πατριάρχα,

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Τιμιώτατοι Πατέρες,

Φιλέορτον ἐκκλησίασμα,

Ἦ ποία ἡ αἰτία τῆς σημερινῆς πανευφροσύνου καί ὀλοδήμου Συνάξεως; Πρός τί Μᾶρκος ὁ Εὐαγγελιστής τῶν θαυμασιῶν τοῦ θεοῦ ἐπί πῶλου λέοντος, συμβολίζοντος τήν ἐξ Ὑψους δύναμιν καί Αἰκατερίνα ἡ πάνσοφος καί αἰμόφυρτος Ἀμνάς, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀθανάσιος, ὁ Κύριλλος, ὁ ἄλλος Κύριλλος ὁ Λούκαρις, ὁ Μελέτιος, σειρά ὄλη Πρωθιεραρχῶν, ἀγαλλομένῳ ποδί κατέφθασαν ὑπό τούς θόλους τοῦ Σεπτοῦ τεμένους Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου; Γέρων κεκμηκῶς ὁ πολίος οἰκοδεσπότης, καταλιπὼν πρός καιρόν τήν Λαύραν του, ἀναμένει τούς καρδιακῶς ὀρωμένους συμπανηγυριστάς τῆς παρουσίας εὐσήμου ἡμέρας. Γοργόπτερος ἀφικνοῦται καί ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Παρθενίου 'τοῦ Διαλόγου' μεθ' ὁμάδος ὄλης τιμίαν Ἀρχιερέων, τῶν τό ζῆν ἤδη ἐκμετρησάντων. Καί οὔτοι οἱ μακάριοι διὰ τήν εὐσημον τάτην πανήγυριν; Ὅμως τίς ὁ λόγος, ποία ἡ εὐλογημένη ἀφορμὴ τῆς ὀλβίας πανδαισίας τῆς ὁποίας ἀξιούμεθα;

Ἐν ἀπορίᾳ εὐρισκόμενος ὁ ἱερός ἄμβων, οὐκ ἔχει ἕτερον καταφύγιον εἰ μὴ τό ἰλαρόν καί στοργικόν βλέμμα τοῦ Ἀρχιθύτου Πάπα καί Πατριάρχου Θεοδώρου Β΄, τοῦ προεξάρχοντος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, ταύτης τῆς ἱερᾶς καί πνευματικῆς τραπέζης. Εἰς τά δύο ἐκφραστικά ὄμματα τοῦ Πατριάρχου μου προστρέχω, ὡς ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, διὰ νά πληροφορηθῶ: Τί τό ὀρώμενον θέαμα; Τό πράττω πάντοτε, πιστός διάκονος τῶν σοφῶν κελευσμάτων Του, τό πράττω καί τανῦν, ἐκ καρδίας.

Εἰς τὰς ροὰς τῶν δακρύων τῶν δύο ὀμμάτων τοῦ Πατριάρχου Θεοδώρου, καθρεπτίζεται μία εἰκὼν: ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μία πόλις: ἡ Ἀλεξάνδρεια, μία ἀγάπη: ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅλη ἡ πολυκύμαντος ζωὴ τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου ἐδράζεται ἐπὶ τῶν συνισταμένων αὐτῶν καί συσσωματοῦται εἰς τήν τιμίαν ἄλυσιν τῶν μεγάλων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας οἱ ὁποῖοι καί διηκόνησαν ταύτην τήν πολυφερνον ὀλκάδα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ θυσιαστικῆς καί ἀνειπώτου ἀγάπης, θυσιῶν καί μόχθων.

Ήτο ἀνήμερα τῆς μνήμης τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης, τῆς, ὡς ἤδη προείπομεν, μεγάλως τιμῶσης τὴν παροῦσαν Σύναξιν, τοῦ 1954 ὅταν εἰς τὴν πολυτίμητον ναῦν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἤτοι ἐν Κρήτῃ, ἀντίκρουσε τὸ πρῶτον τὸ ἠλιακὸν φῶς Νικόλαος ὁ Χορευτάκης, παμπόθητος γόνος τῶν εὐσεβεστάτων Μιχαὴλ καὶ τῆς Ἀρχοντίσσης Κλεοπάτρας. Πᾶσα πτυχὴ τοῦ ἐφ' ἑξῆς βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ νεαροῦ Κρητὸς, ὠδῆγει τὰ διαβήματα αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Καθέδραν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐπὶ τῶν ἠρωικῶν χωμάτων τῆς Μεγαλονήσου Κρήτης, ὁ Νικόλαος ἠνδρώθη ἐν μέσῳ ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ Γένος τὰ ὁποῖα καὶ ἐπέπρωτο νὰ μὴ προδώσῃ, ἕως καὶ τῆς σήμερον, εἰς οὐδεμίαν δύσκολον καμπὴν τῆς πορείας Του.

Ἡ μακαρίτισσα Κλεοπάτρα, ὅταν ἐδίδασκε εἰς τὸν τρυφερόν βλαστὸν τῆς κοιλίας της τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα, ἐπλήρωνε τὰ ᾧτα του μέ βίους Ἀγίων, μέ προσευχάς, μέ σοφὰ συμβουλὰς. Εἰς τὸ ὑπόδειγμα τῆς στοργικῆς μητρός ὁ Νικόλαος εὔρε τύπον καὶ ὑπογραμμὸν διὰ τὴν εἴσοδόν Του εἰς τὸν στίβον τῆς ζωῆς. Αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ γονυκλισίαι, οἱ ἀλάλητοι στεναγμοὶ τῆς Κρητικιάς καὶ λεβεντομάνας Κλεοπάτρας ἔλαβον σάρκα καὶ ὀστέα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου της, ἔλαβον τὴν μορφήν τοῦ Κυρίου. Μαζὺ μέ τὸ γάλα, ὁ Νικόλαος ἐλάμβανε ἀπὸ τὴν εὐσεβῆ μητέρα Του καὶ ἀγάπην πολλήν. Διὰ τοῦτο καὶ οὐδεὶς ὁ ἀρνούμενος ὅτι ὁ Πατριάρχης Θεόδωρος μόνον δι' ἀγάπης γαλουχεῖ τὰ ἑαυτοῦ πνευματικὰ τέκνα ἀδιαλείπτως.

Οὐκ ἤργησεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Νικόλαος κλίνει τὸν ἀχένα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑπὸ τὰς στιβαρὰς χεῖρας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Λάμπης καὶ Σφακίων Θεοδώρου (Τζεδάκη) παρ' οὗ καὶ ἔλαβε τὸ ὀμῶνυμον, γινόμενος διάκονος τὸ ἔτος 1975 καὶ πρεσβύτερος τὸ 1978 διακονήσας παρ' αὐτῷ ὡς Ἀρχιδιάκονος καὶ Πρωτοσύγκελλος, λαβῶν πλουσίαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐμπειρίαν καὶ τριβὴν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Κυρίου. Τὸν ποτέ Νικόλαον, ὅμως, καλεῖ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἡ Πρόνοια τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ στόματος Νικολάου Στ', τοῦ ἀοιδίμου Πάπα καὶ Πατριάρχου, τὸ ἔτος 1985.

Χαρὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὅτι ἐκ Κρήτης, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεόδωρος, πλήρης θύραθεν καὶ κατὰ Χριστὸν γνώσεων, μεταβαίνει εἰς τὸ παλλάδιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἰς τὴν πόλιν τῶν φιλοσόφων καὶ τῆς θεολογίας, τὴν Ἀλεξάνδρειαν τοῦ Μεγάλου Ἑλληνος Ἀλεξάνδρου, διὰ νὰ προσθέσῃ ἔλαιον εἰς τὴν λυχνίαν ταύτην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χαρίζων ὄλον τὸν ἑαυτὸν Του, πᾶσαν ἰκμάδα τῆς νεότητός Του, εἰς τὴν διακονίαν τοῦ θρόνου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Ἐκτοτε, ὁ Θεόδωρος γίνεται δῶρον, ὄντως, Θεοῦ, πρὸς τὴν πολλαπλῶς δοκιμασθεῖσαν ἐν πικρίαις Παλαίφατον Ἐκκλησίαν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα τῆς ἀφιερώσεως εἰς Θεὸν ἐν μιᾷ νευραλγικῇ ἐπάλλξει τοῦ Γένους.

Τὸ ἔτος 1987 εἰς τὸν θρόνον τῆς Μεγάλης Πόλεως ταύτης, ἀνέρχεται ὁ ὁμότροπος Παύλου τοῦ 'ἀπλοῦ', τοῦ οἰκιστοῦ τῆς πλησιοχώρου ἁγίας ἐρήμου, Παρθένιος ὁ Γ' ὁ ἀπὸ Καρθαγένης. Γόνος τῆς εὐάνδρου ἡμετέρας Αἰγυπτιατικῆς γῆς, λαβῶν τὴν θεολογικὴν παιδείαν εἰς κατὰ τὴν ἐρατεινὴν Χάλκην Ἱερὰν θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐξελέγη ὁ ἀοιδίμος εἰς τὰς 23 Φεβρουαρίου ἀναδειχθεὶς ὄντως πολὺκαρπος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Οὗτος ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ ὑπῆρξε διὰ τὸν Θεόδωρον ἕν ἐπὶ πλέον δῶρον Θεοῦ καθὼς πλησίον του εὔρε Παράδεισον ἢ ποθοῦσα Χριστὸν καρδίαν Του. Ἐχων ἐπὶ πενταετίαν ὄλην ἐργασθῆ ἐν τῇ ἐλληνοψύχῳ Ὀδησῶ, ὡς Ἐξαρχος τοῦ θρόνου, ἔνθα καὶ συνέστησε τὸ Ἴδρυμα Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τὸ Μουσεῖον Φιλικῆς Ἐταιρείας, ὁ Θεόδωρος, καὶ ἔχων τὴν πολυτιμοτάτην πεῖραν τῆς προσευχητικῆς ἀναστροφῆς μετὰ τῆς ἱεραῆς μορφῆς τοῦ ἐκεῖσε ταφέντος νέου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου Ε', Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπεστράφη πλήρως εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ὁ Πατριάρχης Παρθένιος, χειροτονεῖ εἰς τὰς 17 Ἰουνίου τοῦ 1990 τὸν Θεόδωρον εἰς Ἐπίσκοπον Κυρήνης καθιστῶν αὐτὸν συγκυρηναῖον τοῦ Μεγάλου Σταυροῦ τῆς Πατριαρχείας του. Ὁ σοφὸς Πατριάρχης, τείνει τὴν χεῖρα, ἐφαπλοῖ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοδώρου καὶ ἐπικαλεῖται τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ προσφέρει τὸν υἱὸν του Ἰσαάκ ὡς ὀλοκαύτωμα καὶ ὡς θυσίαν λογικὴν καὶ εὐάρεστον εἰς τὸν θρόνον τῆς

Τρισηλίου θεότητας. Ήτο μία συλλογή στιγμών σιωπής και απλότητας, ως και τά περισσότερα εις τήν ζώην τοῦ Παρθενίου. Ὅμως, ὁ αἰόδιμος, ἔσχε προφητικῶς κατ'ἐκείνην τήν ὥραν τήν πεποίθησιν ὅτι, ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς σιωπῆς, ἐτελετούργει τά θεϊότατα διά τόν θρόνον τῆς διακονίας του, συμβάλλων οὐσιαστικῶς εις τήν συνέχισιν τῆς κατά τά λοιπά λαμπρᾶς πορείας αὐτοῦ. Ἡ χειροτονία τοῦ Κυρήνης Θεοδώρου ἐγένετο πρό ἀκριβῶς τριάκοντα ἐτῶν ἐν τῷ πανιέρῳ Ναῷ τούτῳ.

Ἄρα ἡμεῖς σήμερον, ὧ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων Κεφαλή, διά τοῦτο συνήχθημεν εὐχαριστιακῶς σήμερον; Αὕτη ἡ ἀπάντησις εις τά ἀρχῆθεν τεθέντα ἐν ἀπορίᾳ ἐρωτήματα τοῦ ἄμβωνος; Ἀσφαλῶς! Ἦλθομεν, συνεκεντρώθημεν, διά νά προσκυνήσωμεν τήν Κάθοδον τοῦ Παρακλήτου μετά τριάκοντα ἔτη. Ἦλθομεν διά νά ἀποθέσωμεν εις τό Δισκάριον καί τό Ποτήριον τῆς ἀφθαρσίας, τό ψυχίον τοῦ αἰοδίμου Πατριάρχου Παρθενίου Γ', ψυχίον εὐγνωμοσύνης, μνήμης, τιμῆς, σεβασμοῦ καί ἀγάπης. Ἦλθομεν διά νά κυκλώσωμεν τό περινούστατον πρόσωπον τοῦ Πατρός ἡμῶν, Πάπα καί Πατριάρχου Θεοδώρου, τό ἰδικόν Σας σεπτόν πρόσωπον, Μακαριώτατε. Ἦλθομεν διά νά ἴδωμεν εις τό υἱοπόθητον βλέμμα Σας τούς κρουνούς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρός ἡμᾶς, διά νά μνησθῶμεν τῶν πολλῶν καί μεγάλων ἀγώνων εις οὓς μετά τοῦ ἱεροῦ ὠμοφορίου ἐπεδόθητε. Τήν Κυριακήν τῆς Β'Ματθαίου, ὁπότε καί ἐλάβετε τό τρίτον τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εις τούς ὅπου γῆς Ναούς ὁ Κύριος ἐπανελάμβανε καί αὐθις, καθώς ὁ Εὐαγγελιστής διασώζει: 'Δεῦτε ὀπίσω μου, καί ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων. οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ'.

Αὐτήν τήν Δεσποτικήν φωνήν ἐνωτίσθητε καί Ὑμεῖς, ἀφήσας τά δίκτυα παντός ἄλλου ἔργου, ἐπεδόθητε ὀλοψύχως εις τήν καλήν Ἀλιεῖαν τῶν ψυχῶν, τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ, διατελῶν ὑπό τήν σύννοα καθοδήγησιν τοῦ μακαρίου Παρθενίου, τοῦ αὐθεντικοῦ καί γνησίου, τοῦ ἀληθοῦς Διδασκάλου Ὑμῶν. Τό φωτεινόν πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου μετέγγιζεν εις τόν Ἐπίσκοπον Θεόδωρον τήν θεοφιλίαν διά τῆς ἀγαπήσεως τοῦ πλησίον. Ὁ ἀπερίτεχνος λόγος τοῦ Πρωθιεράρχου ἐγκεντρίζεται ἀπ'εὐθείας εις τήν καρδίαν τοῦ νεαροῦ Ἱεράρχου. 'Παιδί μου, νά ἀγαπᾶς μέ ὄλην σου τήν ἔντασιν τήν Ρωμηοσύνην, τόν Αἰγυπτιώτην ἀδελφόν, τήν ἡπειρον τοῦ μέλλοντος, τήν Ἀφρικὴν. Νά ἀγαπᾶς τό Κέντρον τῆς πίστεως καί τοῦ Γένους μας, τό Φανάριον, τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην, τόν Βαρθολομαῖον. Νά ἀγκαλιάζης τόν πονεμένον, τόν ἀναγκεμένον, τόν πάσχοντα, τόν θλιβόμενον. Αἱ ἀγκάλαι σου νά εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι πρός περισυλλογήν τοῦ πεπλανημένου, τοῦ ἀσώτου, τοῦ πταίσαντος, τοῦ ταλαιπωρουμένου.' Λόγια πατρός, ἀναμεμειγμένα μέ τούς ἀγέρηδες τῆς Αἰγαιοπελαγίτιδος Ἀμοργοῦ, ὅπου εὗρισκεν ἀνάπαυσιν ὁ πολίος Πατριάρχης. Λόγια τά ὁποῖα δέν πῆρε ὁ ἄνεμος ἀλλά τά ὁποῖα ἡ πνεῦσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεχάραξε βαθέως εις τās πλάκας τῆς καρδίας τοῦ Θεοδώρου.

Τό μανδήλιον δέν προέλαβε νά ἀφυγρανθῆ ἀπό τοῦ πένθους διά τήν κατά Ἰούλιον τοῦ 1997, 23ην, ἐπισυμβᾶσαν κοίμησιν τοῦ Παρθενίου, καί ὁ διάδοχος αὐτοῦ, Πέτρος ὁ Ζ' ἀνατίθησιν εις τόν Θεόδωρον τήν διαποίμανσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καμερούν. Μακαρία ἡ γῆ τοῦ Καμερούν, ἡ πιανθεῖσα τοῖς ἰδρῶσι καί τοῖς δάκρυσιν τοῦ Μητροπολίτου τῆς Θεοδώρου. Ἀποστολικοῖς βήμασιν ἐπόμενος προστρέχει μετ'αὐταπαρνήσεως πρός τά πρόσωπα τῶν ἐκεῖσε ἀδελφῶν. Μετά πόθου καί ζέσεως, πατήρ γνησιότατος, καθίσταται τά πάντα τοῖς πᾶσιν καί ἔργα τῶν χειρῶν Του εἰσι νοσοκομεῖα, ἐκπαιδευτήρια καί ἀσφαλῶς Ἱεροί Ναοί διά νά ὑμνολογῆται τό ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ τόσον ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας, ὅσον καί εις τήν κοινωνικήν καί φιλανθρωπικήν δραστηριότητα ἧτοι τήν λειτουργίαν μετά τήν θείαν Λειτουργίαν. Βοηθεῖ ἀδιακρίτως, σκορπίζει τοῖς πένησι τροφήν καί τοῖς χρειομένοις τήν κατάλληλον βοήθειαν. Διαπιστοῖ ἐκεῖ ὅτι δέν εἶναι αὐτονόητον τό ἔργον τοῦ Ποιμενάρχου. Εἶναι ἐκουσία στέρησις διά νά ζήσῃ ὁ ἄλλος. Εἶναι ἀποταγή τοῦ κόσμου. Εἶναι Σταυρός.

Τό 2002 μετατίθεται εις τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ζιμπάμπουε. Μετέβη ἐκεῖ μέ μόνον ἐφόδιον εις τό δισάκιόν Του, τήν ἄνευ ὄρων καί ὀρίων ἀγάπην Του καί τήν ἐπιθυμίαν διά νά γένωνται οἱ πάντες καί τά πάντα Χριστός. Μονολογεῖ ὁ Θεόδωρος: 'Δός μοι,

Κύριε, νά μή ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλά Ἐσύ νά ζῆς μονίμως ἐν ἐμοῖ.' Τήν ἡμέραν κόπος καί ἴδρωρ, ἀνέγερσις τεσσάρων ἱεραποστολικῶν Κέντρων, Ἑλληνικόν πολιτιστικόν Κέντρον, δύο ἱεραποστολικῶν Κέντρων ἐν Μαλάουι περιλαμβανόντων Νοσοκομεῖον, τεχνικάς σχολάς καί βρεφονηπιακοὺς σταθμούς. Τήν ἡμέραν τό 'Ἑλληνικόν τετράγωνον' εἰς Μπέϊραν Μοζαμβίκης. Τήν ἡμέραν θεμέλιον Ναῶν καί Κοινοτήτων. Καί κατά νύκτας; Μόνος μόνω θεῷ ὁ λευκαζόμενος θεόδωρος παρίσταται ἐνώπιον τοῦ εἰκονοστασίου Του. Τό μελιχρόν φῶρ τῆς κανδήλας φωτίζει τό σκοτάδι καί τό ἔρεβος τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων. Τό κομποσχοίνιον συναγωνίζεται μετὰ τῶν παλμῶν τῆς ἀγωνιώσης καρδίας Του. 'Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με' λέγει διαρκῶς ἀναστενάζων καί θαυμάζων τά μεγαλεῖα τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ. Ὁ βαθύς ἀναστεναγμός τοῦ Μητροπολίτου Θεοδώρου, ἐναρμονίζεται μέ τόν πόθον τῆς ἐρήμου, τῆς συνοίκου τῶν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ ξενητεία ὤργωσε τόν χαρακτήρα Του, ἐπέφερε τήν καλήν ἀλλοίωσιν. Τοῦ λείπει ἡ μητρική ἀγκάλη, τό θάλπος καί ἡ στοργή τῆς μακαριστῆς Κλεοπάτρας, τῆς μάνας ὄλων μας. Τοῦ λείπει ὁ πατρικός οἶκος, ἡ ἀνάπαυσις καί αἱ εὐκολίαι τῆς πατρίδος. Ὅμως, δέν ἐκάμφθη καθόλου. Ἐπέμεινε καί ὑπέμεινε διὰ Χριστόν καί διὰ τήν Ἐκκλησίαν. Καί ἐπέτυχε τό ἐφετόν. Ὁ πειρασμός, μή εὐρών πρόσφορον ἔδαφος εἰς τήν καρδίαν τοῦ Θεοδώρου ὥστε νά Τόν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς κλήσεώς Του, ἀπεσύρθη διὰ νά Τόν ὀχλήσῃ ἐντονώτερον αὐτήν τήν φοράν εἰς τήν θέσιν τοῦ Πατριάρχου, ἐπανερχόμενος σφοδρώτερος, δριμύτερος, σκληρόρ, στοχεύων εἰς τό κακόν. Ἀλλ'εἰς μάτην κοπιᾷ.

Τόν Ὀκτώβριον τοῦ 2004, εἰς τάς 9, μετὰ τόν ἀδόκητον, αἰφνίδιον καί μαρτυρικόν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Πέτρου Ζ', ἡ ἐνταῦθα Ἱεραρχία ἐκλέγει ὡς διάδοχον τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου τόν Θεόδωρον, τόν ἀπό Ζιμπάμπουε. Ἡ ἐφ'έξῃ πορεία τοῦ Πατριάρχου γνωστή κατέστη εἰς τά πέρατα τῆς Ἀφρικανικῆς ἡπείρου, καί δέν χρήζει περαιτέρω ἀναλύσεως. Ἄλλωστε, ὡκεανός εἰς κοτύλην οὐ χωρεῖ.

Σήμερον, λοιπόν, ὁ ἱερός ἄμβων, χρέος καί ὀφειλήν λαβῶν υἱϊκῆν, μιμνήσκειται τῆς ἐπετείου τῶν τριάκοντα ἐτῶν ἀπό τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τοῦ Πάπα καί Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεοδώρου Β'. Πρός τοῦτο, λοιπόν, οἱ πνευματικοί οὔτοι ἑορτασμοί! "Ὅταν φυτεύεις ἕνα κῆπο, εἶναι διότι πιστεύεις εἰς τήν αὔριον" (Audrey Hepburn). Μέ αὐτό τό Ὀρθόδοξον, τό κατὰ Χριστόν φρόνημα, τῆς ἀλιείας ἀνθρώπων, τοῦ καλοῦ σπορέως, τοῦ κτίστου οἰκίας ἐπί τήν πέτραν, τοῦ γεωργοῦ τῆς ἀμπέλου, ὁ Πατριάρχης Θεόδωρος ἐπολιτεύθη καί ἐπορεύθη εἰς ἀπάσας τάς ἀνατεθεισας αὐτῷ διακονίας. Δέν κατελαμβάνετο ὑπό ἀδημονίας διὰ τό ἀποτέλεσμα. Τόν ἐνδιέφερον ἡ ἀπαρχή, ἡ ἔναρξις, ἡ σπορά. Ἐχει τήν πίστιν καί τήν σοφίαν διὰ νά ἀναμένῃ τό προσδοκώμενον.

Μακαριώτατε,

Ὁ ἄμβων σήμερον ἐπεχείρησεν ἕν ἔργον ὑπέρ δύναμιν αὐτοῦ. Ἐπεχείρησε τί; Νά εἰκάσῃ πρὸς τί ἡ συνέλευσις τόσων ἱερῶν προσώπων τοῦ παρελθόντος κατὰ τήν ὥραν ταύτην. Νά ἀντικρύσῃ τό βλέμμα Σας καί νά ἀντλήσῃ αἰτιολογίαν, ἅμα δέ καί ἔμπνευσιν. Νά Σᾶς κοιτάξῃ εἰς τά ὄμματα καί νά ἴδῃ ἐκεῖ τήν ἀχανῆ ἐρημίαν τῶν ἀγνωθοθειῶν, τήν ἐρημίαν τοῦ στρατιώτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά νά ἴδῃ ὅτι πολλά τά τέκνα τῆς ἐρήμου ἢ τῆς ἐχούσης τόν ἄνδρα. Μόνος Ἐσεῖς, κατωρθώσατε μέ βοηθόν τήν ἀγάπην τήν ἀνιδιοτελεῆ καί ἐκούσιον, νά ἀλιεύσητε καί νά ἀγρεύσητε τάς ψυχάς ὄλων ἡμῶν τῶν σήμερον μεσοῦντων τήν Ὑμετέραν θειοτάτην Μακαριότητα. Μόνος καί ὁμως δέν ἐδώσατε τόπον εἰς τήν μοναξιάν ἀλλά εἰς τήν μυστικῆν κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Μόνος αὐτός ὁ Θεός γνωρίζει τούς ἀγῶνας καί τά πνευματικά Σας παλαίσματα κατὰ τάς ὥρας τῶν δοκιμασιῶν, κατὰ τάς ὥρας πού ἡ ὑπαρξις Σας περιεβάλλετο τάς σωματικές χρείας τῶν μικρῶν ἀδελφῶν, τῶν ἐλαχίστων. Τό τετριμμένον κομποσχοίνιον Σας ἐπιλέγει τήν σιγήν ἐμπρός εἰς τό μεγαλεῖον τῆς ταπεινώσεως. Τά γόνατά Σας, μαρτυροῦν ἀριδῆλως τά πνευματικά Ὑμῶν δοκίμια τῆς ἀδιαλλείπτου προσευχῆς.

Ἐπάρχετε διὰ τούς γηροκομουμένους ἢ εὐφρόσυνος ἐπίσκεψις, διὰ τά ὀρφανά ἢ μητρική ἀγκάλη καί ὁ πατρικός στηριγμός, διὰ τούς νέους ἢ ἐνίσχυσις, διὰ τούς γεγυμνωμένους ὁ μανδύας, διὰ τούς ἐνδεεῖς ὁ πλουτισμός, διὰ τούς κοπιῶντας καί πεφορτισμένους ο

χρηστός ζυγός καί τό ἐλαφρόν φορτίον, διά τούς ἀλλοπίστους ὁ Εὐαγγελιστής, διά τούς κατηχουμένους ὁ Ἀπόστολος, διά τούς ἀμαρτάνοντας τό ἐφετεῖον, διά τούς ἱεραποστόλους ἢ παρακίνησις, διά τούς κληρικούς ἢ ἔμπνευσις, διά τούς Ἀρχιερεῖς ὁ ὑπογραμμός, διά τούς ἀσθενεῖς ὁ κουφισμός, διά τούς πενθοῦντας ἢ παρηγορία, διά τήν Ἀλεξάνδρειαν ὁ φάρος, διά τούς ποιμένας ὁ Ἀθανάσιος, διά τούς ἐνασκουμένους ὁ Ἀντώνιος, διά τούς καταφρονητάς ἢ σοφία τῆς Αἰκατερίνης, διά τούς φιλομαθεῖς ἢ λαμπρά Βιβλιοθήκη, διά τούς ἐστερημένους ὁ χρυσορρόας Νεῖλος, διά τήν ξηράν γῆν τῶν ψυχῶν τό πέλαγος, διά τούς ἐν φουρτούναις ὁ λιμήν, διά τούς Ρωμηούς ὁ χιονοφεγγόφως Ψηλορείτης, διά τήν Ἐκκλησίαν ὁ Κύριλλος, διά τό Πατριαρχεῖον τῆς Μεγάλης Πόλεως ὁ ἐγγάρακτος λέων, διά τάς πολυπλάγκτους μάχας αὐτοῦ ὁ νέος Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, διά τούς πλείστους ἐξ ἡμῶν ὁ Εὐεργέτης, διά τόν ὀμιλοῦντα ὁ κατά πάντα καί διά πάντα πατήρ, τό εὖ ζῆν τοῦ βίου μου.

Διό, Πάτερ καί Δέσποτα, ὡς εὔοσμα ἄνθη ἀπό τοῦ κήπου τόν ὁποῖον μετά περισσῆς ἐπιμελείας καλλιεργεῖτε, δεχθῆτε τά πενιχρά αὐτά ψελλίσματα ὡς ταπεινήν ἀντιπελάργησιν διά τά ὅσα πολλά, μεγάλα, ἱερά καί εὐφρόσυνα ἐργάζεσθε ἐπί τοσαῦτα ἔτη εἰς τό γεώργιον τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου. Καί νῦν ἄρον Σου τάς χεῖρας καί εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς! Ἄρον τάς ἐσταυρωμένας Σου χεῖρας καί χάρισον τήν ἀναστάσιμον χαράν. Ἄρον τά ἀμπλακήματα καί χάρισον ἄφεσιν. Καί Κύριος ὁ θεός πολυχρόνιον ποιήσαι Σε, ὦ Δέσποτα καί Εὐεργέτα, Πάτερ τιμιώτατε τῆς ζωῆς καί τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα!